

žáku vykonání zkoušky na cizím ústavu předem nedovolil, nebo vysvědčení taková dodatečně jako platná neuznal.

Není zde tedy na nostrifikaci maturitního vysvědčení, nabytého v cizině, nějakého všeobecného právního nároku a ani stížnost sama se po této stránce nějaké normy nedovolává (srov. ohledně nostrifikace doctorských — inženýrských — diplomů Boh. A 8605/30, 8299/29, 8247/29, 9357/31). Není-li zde však všeobecného nároku, pak se úřad nemohl dotknouti po této stránce nějakých subjektivních práv st-lových, když nostrifikační žádosti st-lově nevyhověl, byť i bez udání důvodů, což stejně stížnost nevytýká. — — — — —

Č. 11.550.

Poistenie nemocenská, invalidné a starobné: Zamestnávateľ je vo smysle §§ 261 a 9 zák. č. 221/24 Sb. len vtedy sprostý svojej trestnej zodpovednosti za nesplnenie povinnosti cit. zákonom mu uložených, keď použivši svojho práva podľa § 9 cit. zák. menoval nemocenskej poisťovne osobu, ktorú poveril podávaním oznámení, uložených podľa zákona zamestnávateľovi.

(Nález zo dňa 17. novembra 1934 č. 21.291.)

V e c: Martin S. v M. proti zemskému úradu v Užhorode o priestupok zák. č. 221/1924 Sb.

V ý r o k: S ť a ž n o s ť s a z a m i e t a p r e b e z d ō v o d n o s ť.

D ō v o d y: Okr. úrad v Berehove rozsudkom z 6. marca 1931 uznal sť-ľa vinným priestupkom podľa § 18 odst. 1 lit. a) zák. č. 221/1924 Sb., ktorý spáchal tým, že pri prevádzaní lesnej manipulácie v kat. obci V. od februára 1930 do 7. júna 1930 nevyhovел povinnosti ohlasovacej, nariadenej cit. zákonom, a preto mu podľa § 262 cit. zák. uložil trest na peniazoch v čiastke 1.000 Kč, ktorý v prípade nedobytnosti premeňuje sa podľa § 262 cit. zák. na uzamčenie v trvaní 8 dní. Za dôvody uviedol okr. úrad toto: Skutková podstata trestného činu bezsporne dokázaná bola jednak výpoveďou svedka K., jednak dokladmi nemoc. poisťovne v Užhorode. K námietkam obvineného, že poveril K. s povinnosťou ohlasovacou, nemohlo sa prihliadnuť, lebo obvinený nevyhovел ustanoveniam § 9 cit. zák.

Nap. rozhodnutím zamietol žal. úrad odvolanie sť-ľovo do tohoto rozsudku z dôvodov v ňom uvedených a k námietkam odvolania podotknul, že Gejza K. bol by za priestupok ten len vtedy zodpovedný, keď by ho bol sť-ľ u okr. nemoc. poisťovne ako osobu za prihlasovanie odpovednú označil v smysle § 9 zák. č. 221/1924 Sb., a že ostatné námietky odvolania sú bezpodstatné.

O sťažnosti do tohoto rozhodnutia uvažoval nss takto: — — — — —

Sť-ľ vytýka, že k námietke jeho odvolania žal. úrad neprávom s dovolávaním sa ustanovenia § 9 zák. č. 221/1924 Sb. vyslovil, že nelzá uznať trestne za zodpovedného miesto sť-ľa Gejzu K., zamestnanca závodu, povereného s prihlasovaním a odhlasovaním delníkov k nemoc. poisteniu, preto, lebo že K. by za priestupok ten bol zodpovedný len

v prípade, že by ho bol sť-ľ v nemoc. poisťovne ako osobu za prihlasovanie odpovednú označil. V tomto smere dovodzuje sť-ľ, že vraj ani žal. úradom dovolávaný § 9 cit. zák. a ani iné §y tohoto zákona neobsahujú také ustanovenia, že zamestnávateľ by bol povinný osobu, ktorá je odpovedná za včasné podanie oznámení uložených cit. zákonom zamestnávateľovi, nemoc. poisťovne oznámiť a že len v prípade takéhoto oznámenia je osoba táto za správnosť prihlasovania trestne zodpovedná.

Túto námietku sťažnosti uznal nss bezdôvodnou z týchto úvah:

V § 17 zák. č. 221/1924 Sb. sa stanoví, že zamestnávateľ je povinný prihlásiť u príslušnej nemoc. poisťovne osoby u neho zamestnané, ktoré podliehajú poisťovej povinnosti a ohlásiť ich V § 18 cit. zák. sa uvádza, čo prihláška a odhláška má obsahovať. V § 260 písm. a) cit. zák. sa stanoví, že priestupku sa dopustí zamestnávateľ, ktorý nevyhoví včas, bez náležitej omluvy povinnosti ohlasovacej, nariadenej týmto zákonom, alebo neučiní tak správne [§ 18 odst. 1 písm. a)]. V § 9 cit. zák. sa stanoví: »Zamestnávateľ môže nemoc. poisťovni menovať osobu, ktorá je odpovedná zo včasného podania oznámení, uložených zamestnávateľovi v tomto zákone. Zamestnávateľ však ručí za jednanie a opomenutie tejto osoby (§ 261).« V § 261 cit. zák. sa ale stanoví, že, poveril-li zamestnávateľ činnosťou uvedenou v § 260 lit. a)—c) tretiu osobu, je táto za nesprávne prevedenie tej trestne zodpovedná, že zamestnávateľ ručí však za uloženie peňažitej pokuty.

Zo srovnania týchto noriem vychádza bezpochybné na javo, že síce zamestnávateľ nie je povinný, ale len oprávnený menovať u nemoc. poisťovne i osobu, ktorú poveril s prihlasovaním a odhlasovaním delníkov k nemocenskému poisteniu, — že ale zamestnávateľ je vo smysle § 261 a § 9 cit. zákona len vtedy sprostý svojej trestnej zodpovednosti za nesplnenie povinností cit. zák. mu uložených, keď použije svojho oprávnenia menoval podľa § 9 tohože zák. onú osobu nemoc. poisťovne.

Že sť-ľ Gejzu K. nemoc. poisťovne vo smysle § 9 cit. zák. nemenoval, je nesporné. Vtedy ale neni dôvodnou ani výtkou vadnosti pokračovania, ktorú vadnosť spatruje sť-ľ v tom, že žal. úrad nevypočul svedkov, ktorých výsluch sť-ľ v odvolaní navrhnul o tej okolnosti, že poveril Gejzu K. prihlasovaním a odhlasovaním delníkov k nemoc. poisteniu.

Pokiaľ ďalej sť-ľ stojí na stanovisku, že vzhľadom k »duchu trestných zákonov, ktoré trestajú len úmyselné trestné činy«, mohol by byť za trestný čin, o ktorý ide v danom prípade, odsúdený len Gejza K., keďže u sť-ľa nebolo úmyslu, je sťažnosť tiež bezdôvodná, lebo zákon č. 221/1924 Sb. nevyhľadáva pre skutkovú podstatu priestupku podľa § 260 písm. a) úmyselnosti. Za tohoto stavu veci je však bezdôvodná i ďalšia výtkou vadnosti pokračovania, že totiž žal. úrad nevypočul svedkov, ktorých výsluch sť-ľ v odvolaní navrhnul o okolnostiach, ktoré — podľa mienky sť-ľovej — vylučovali jeho úmyselnosť.

Sť-ľ konečne vytýka ešte, že neprávom bol uznaný vinným zmienným priestupkom i preto, pretože v smysle § 264 písm. a) zák. č. 221/1924 Sb. odčinil trestnú závalu prv, nežli sa dozvedel, že proti nemu bolo zavedené trestné pokračovanie. Lež i táto námietka sťažnosti je bezdôvodná, lebo i keď by bolo ľzä uznať za správny názor sť-ľov, hájený podľa správnych spisov už v odvolaní, že totiž odčinenie trestnej

závady môže záležať v tom, že zamestnávateľ zaplatí nemoc. poisťovne dlžné poistné, nemohol by sť-l' právom uplatňovať, že v danom prípade trestnú závadu odčinil, keďže sť-l' v odvolaní sám netvrdil, že predtým, čo sa dozvedel o zavedení trestného pokračovania, zaplatil nemocenskej poisťovne všetko dlžné poistné, ale naopak zmieňoval sa v odvolaní len o tom, že v onej dobe zaplatil len väčšinu dlžného poistného.

Č. 11.551.

Domovské právo (Podk. Rus): Nabytie domovskej príslušnosti vo smysle § 10 zák. čl. XXII:1886 — veta ako v Boh. A 3029/23.

(Nález zo dňa 17. novembra 1934 č. 21.292.)

V e c: Herman J. v B. proti ministerstvu vnútra v Prahe o štátne občianstvo.

V ý r o k: S ť a ž n o s ť s a z a m i e t a p r o b e z d ō v o d n o s ť.

D ō v o d y: Nap. rozhodnutím žal. úrad vyslovil, že sť-l' nie je československým štátnym občanom vo smysle § 1 odst. 1 zák. zo dňa 9. apríla 1920 č. 236 Šb., odôvodnivši nap. rozhodnutie takto: Sť-l' nepreukázal ani konaným šetrením nebolo zistené, že by bol sť-l' najpozdejšie dňom 1. januára 1910 získal a od tej doby nepretržite mal domovské právo v území nekďajšieho mocnárstva rakúsko-uhorského, ktoré náleží teraz československej republike. Skutočnosť, že sť-l'ovi bola usnesením zastupiteľského sboru mesta B. zo dňa 6. júla 1909 uložená povinnosť zaplatiť 100 K za prijatie do sväzku obce podľa § 10 zák. čl. XXII:1886 nepotvrďuje ešte, že sť-l' bol ku svojej žiadosti skutočne prijatý do jej domovského sväzku, keď takéto usnesenie nepredchádzalo, a dlžné tento akt mať len za preventívne opatrenie obce, ktorý však skutočné prijatie do jej sväzku nijak nenahradzuje.

O s ť a ž n o s t i d o t o h o r o z h o d n u t i a u v a ť o v a l n s s t a k t o:

Podľa obsahu sťažnosti sť-l' nepopiera správnosť toho právneho názoru žal. úradu v nap. rozhodnutí vysloveného, že totiž k nabytiu domovského práva na Podk. Rusi podľa § 10 zák. čl. XXII:1886 je potrebné skutočné prijatie dotyčnej osoby do domovského sväzku obce, ktorý právny názor, vyjadrený v nap. rozhodnutí, je v súhlase s právnym názorom, ktorý vyslovil nss už v nál. zo dňa 28. decembra 1923 č. 16455 Boh. A 3029, že totiž domovskej príslušnosti v obci na Slov. nenabýva sa púhym splnením náležitostí v § 10 zák. čl. XXII:1886 vytčených, ale len konstitutívnym aktom výslovného prijatia dotyčnej osoby do domovského sväzku, ktorá zásada platí i pre Podk. Rus, keďže platia tam tiež predpisy zák. čl. XXII:1886.

Sť-l' výtýka vo sťažnosti len to, že žal. úrad v nap. rozhodnutí neprávom zistil za skutok, že sť-l' si nenabyl najpozdejšie dňom 1. januára 1910 domovského práva v území niekdajšieho mocnárstva rakúsko-uhorského, ktoré náleží teraz československej republike, lebo že však z protokolu o zasedaní zastupiteľského sboru mesta B. zo dňa 6. júla 1909 sa dá bezpochybne zistiť, že sť-l' v tomto zasadnutí tohoto zastupiteľ-